

doen doordat zij de visrijke Doorderplassen beschermen tegen het dichtgroeien van het viswater.

Tot slot nog een regeltje over de Judaspenning! Tussen een 20-tal rijkbloeiende planten met zoals gewoonlijk roodpaarse bloemen stond in mijn tuin een plant met paarse witgestreepte of langwerpige gevlekte bloemen. Voor 't eerst sinds 20 jaren dat ik bij deze planten, voor de vroege bloei in 't jaar en een droogbouquet, nu een bont exemplaar aantrof. Bekend is dat er exemplaren met witte bloemen voorkomen."

te Heerlen op 6 juni 1972

Na de opening toont en bespreekt Dr. Dijkstra het Vliegenvangertje, *Dionaea muscipula*. Dit plantje komt in Noord Carolina voor op moerassige bodem. Het vormt een bladrozet en is vergelijkbaar met onze Zonnedaauw soorten. De bladsteel is wigvormig en verbreed. De bladhelften zijn niervormig en staan onder een hoek van minder dan 90° ten opzichte van elkaar. Ze kunnen door middel van een gewricht samenkappen, waarbij stijve borstelvormige haren op de rand van de helften van het blad als tanden in elkaar grijpen.

Het dichtklappen gebeurt als een vrij grote prooi (pissebed of spin) de lange haren, waarvan er 3 op iedere bladheft voorkomen, enige keren prikkelt. Het dichtklappen verloopt vrij snel. Kleine diertjes of regendruppels zijn niet in staat de haren voldoende te prikkelen. Het eigenlijke prikkelcentrum bevindt zich aan de basis van deze haren.

De prooi wordt door stoffen, die door klieren afgescheiden worden, verteerd en door het blad opgenomen. Een blad kan slechts enkele malen op boven omschreven wijze fungeren en sterft daarna af, zoals ook bij onze zonnedaauw het geval is. In de herfst worden bladeren gevormd zonder vangapparaat, dus eigenlijk alleen uit bladstelen bestaande.

De heer Frijns toont een rijpe vrucht van het wilde-manskruid, *Anemona pulsatilla* en het Esparcette, een plant die gekweekt wordt als groenvoer.

De heer van Geel toont bladgallen op de Esdoorn (*Acer pseudo-platanus*); de generatie met ♂♂ en ♀♀ van deze galwesp wisselt af met een ♀♀ gene-

ratie die in wortelgallen op de Esdoorn leeft. De wortelgallen zitten in dichte kluwen bij elkaar.

Mej. Blankevoort en de heer Coonen hebben gezamenlijk voor een groot aantal planten gezorgd, o.a. Wolfskers (*Atropa belladonna*) en een klein bloeiend stukje van de Moeraswederik (*Lysimachia thyrsoflora*) waarvan in de laatste uitgave van de flora van Heukels staat, dat deze plant in Zuid Limburg niet meer voorkomt. De vondst is gedaan nabij Heerlen, waar nog enkele andere vindplaatsen zijn.

VRIENDEN DER NATUUR, VENLO

Poging tot behoud van de Knoflookpad (*Pelobates fuscus* Laurenti), 1768, voorkomende in de St. Urbanusbeek te Venlo/Genooi.

De eerste waarneming over het voorkomen van deze zeldzame paddensoort (opgenomen op de lijst van in Nederland uitstervende diersoorten) werd verricht in het jaar 1951, door leden van onze vereniging.

Het bleek, dat in dit jaar een groot aantal larven van deze pad in genoemde beek voorkwamen.

In 1961, stelde het Zoölogisch Museum te Amsterdam in samenwerking met het RIVON (thans RIN) een onderzoek in. Uit het rapport dat werd opgemaakt, ontlenen wij het volgende: het verspreidingsgebied van de *Pelobates* valt samen met het gebied met het gemiddeld dagelijks maximum van de luchttemperatuur gedurende de maand juli van 21.5-22° C.

Het water moet een Cl-gehalte hebben van minder dan 0.1‰ (Redeke 1948).

Grondmengsel is belangrijk voor de instandhouding. Larven hebben voedselrijk water nodig.

Het al of niet voorkomen van hogere planten is niet van belang. Een sterke algenontwikkeling daarentegen is van essentieel belang.

Pelobates is een diersoort, dat in het water veel „vervuiling” — lees eutrofiëring — kan hebben.

In de afzetperiode 1969, 1970 en 1971 werden geen larven meer waargenomen, zodat men mag aannemen, dat in deze periode een verstoring in het milieu heeft plaatsgevonden (water), daar in de omliggende terreinen (losse aspergegrond) niet veel veranderingen hebben plaatsgevonden.